

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicæ Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. Vtrùm Ecclesia possit constituere tempus vltra quod Baptismus non
possit differri, sicut potest determinare tempus Co[m]munioni.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

ARTICVLVS III.

Vtrum Baptismus sit differendus?

3
Exempla
adulcorum
qui baptis-
mum di-
stulerunt.

Circa hunc Articulū maximē dubitari potest de adultis, an possint differre baptismū, vbi satis instructi fuerint. Videtur enim posse: Primò, Quia D. Martinus octo annos legitur fuisse catechumenus, S. Ambrosius valde diu fuit catechumenus vsque ad Episcopatum, etsi rei Christianæ esset peritissimus: nam ex catechumeno electus est ad Episcopatum. Constantinus Imperator in fine vitæ Nicomediæ baptizatus est, teste Eusebio lib. 4. Vitæ eius sub finem, & Theodoro lib. 1. c. 32. Theodosius Imperator Thessalonice vbi in morbum inciderat, baptizatus est, cum multò antea fidē esset amplexus. Idem de Chosroe Persarum Rege narrat Euagrius lib. 4. histor. c. 27. Valentinianus Iunior diu antea Christo nomen dederat, & tamen Baptismum vsque ad mortem distulit, qua præuentus, non poterat baptizari: vt patet ex Oratione funebri D. Ambrosij.

4
Quando
tenetur
adulter
baptizari.

Respondet, Adultus, cum in fide satis instructus fuerit, tenetur baptismum ab Ecclesia postulare, & prima opportunitate, cum Prælato visum fuerit, accipere. Probatur Primò, Quia quando præceptum est affirmatiuum, tempus obligationis colligendū est ex cōditione & natura operis præcepti: atqui baptismus natura sua est religionis exordium; ergo natura sua postulat, vt ab initio, quamprimum homini licuerit, suscipiatur. Patet consequentia, Quia homo non potest manere sine religione: neque sufficit interna religio; quia etiā corpore constat, & per corpus Deū vera religione colere debet. Probatur Secundò, Quia sicut proposita sufficienter fide tenetur homo statim interiorius credere, & religionem Christianā amplecti; alioqui censetur contemnere diuinam veritatem: ita etiam tenetur eandē exteriorius amplecti & profiteri, quamprimum cōmodē fieri potest; alioqui censetur religionis contemptor. Confirmatur, Quia Christus voluit suos fideles non solum in vna fide, sed etiā in vnus externæ religionis professione, & eorumdem externorum Sacramentorum communionem conuenire (per hæc enim constituitur Ecclesia;) quorum omnium introitus & ianua est baptismus: ergo &c. Probatur Tertiò, Quia baptismus non solum peccata præterita delet, sed etiam opem præbet contra futura, & aliorum Sacramentorū & auxiliorum facit capaces; quibus sine grauissima causa se ad longum tempus fraudare, est contra charitatem sui, & obligationē qua homo tenetur suam salutem querere.

Dilatatio
baptismi
fuit semper
illicita.

Hinc colligitur, Pravam fuisse consuetudinem eorum, qui olim baptismum deserebant donec mors instaret, vt interea licentius possent viuere, & tandē omnibus culpis & pœnis simul expedirentur: contra quos agit Nazianzenus Oracione in sancta Luminaria. Basilij exhortatione ad baptismum. Chrysothomus hom. 4. ad Baptizandos, & hom. 1. in Acta.

5
Falsum est
Constanti-
num in
fine vitæ
baptizari
esse.

Ad Argumentum; Respondet, Viros illos sanctos vel sine graui causa non distulisse, vel certè in ea dilacione peccasse, quamuis fortè nō ita grauiter ob ignorantiam tantæ obligationis: hoc tamē peccatum etiam per baptismum deleri poterat, quantumcumque esset. De Constantino, Falsum

est ipsum sub finem vitæ Nicomediæ baptizatum: constat enim illum initio cōuersionis baptizatum Romæ à Siluestro. Patet hoc ex Concil. Romano quod habitum fuit sub ipso Siluestro cap. 1. & ex Damaso in vita Siluestri: ex Adriano I. in epist. ad Constantinum & Irenem, quæ approbatur in VII. Synodo Act. 2. ex Nicolao Papa in epist. ad Michaëlem Imperatorem paulò antè mediū, vbi Siluestrum Constantini Magni Baptizatorem appellat. Denique ex Nicephoro lib. 7. histor. c. 35. vbi refutat sententiam contrariam, eamque confirmatam ait à Grecis Arianis, scilicet Eusebio Casariensi, vt sic obliquè persuaderent Constantinum Arianiū fuisse: nam Eusebius iste Nicomediensis, à quo tunc baptizatus dicunt, tunc Princeps Ariariorum erat. Et probat Nicephorus, quia multò antè Constantinus Concilio Nicæno interfuerat, & cum reliquis Partibus mysteriorum nostræ religionis particeps fuerat, quæ catechumeni non possunt percipere. Hinc patet Caietanum qu. 69. art. 8. immeritò hanc historiam in dubium reuocare. Sed est

D V B I V M.

Vtrum Ecclesia possit constituere tempus, vltra quod Baptismus non possit differri, sicut potest determinare tempus Communioni?

Respondeo & Dico Primò, Nō potest Ecclesia suo præcepto directè obligare adultos catechumenos, vt hoc vel illo tempore baptismū suscipiāt, sicut directè obligat fideles ad certo tempore percipiendam Eucharistiam. Probatur, Ante baptismum non sunt subditi Ecclesiæ: ergo Ecclesia nō habet in illos ius præcipiendi. Confirmatur, Quia alioqui posset eos punire si nō parerent, cum potestas præceptiua nunquam sit sine potestate coercitiua. Atqui hoc est contra illud 1. Cor. 5. v. 12. *Quid enim mihi de ijs, qui foris sunt iudicare?* Et contra Concil. Trid. sess. 14. c. 2. *Ecclesia, inquit, in neminem iudicium exercet, qui non prius in ipsam per baptismi ianuam fuerit ingressus.*

6
Ecclesia nō
directè, sed
indirectè,
potest Ca-
techume-
nos obli-
gare ad sus-
ceptionem
baptismi.

Dico Secundò, Potest tamen Ecclesia eos indirectè obligare, quatenus potest constituere certa tēpora solemnium baptismi, quibus tēporibus hi qui satis instructi sunt, iure diuino tenentur baptizari. Ratio est, Quia iure diuino tenentur eum primo quoque tempore quando cōmodē possunt impetrare. Atqui hoc est illud tempus, quod Ecclesia constituit: ergo indirectè Ecclesia illos obligat. Aduerte tamen, iudicio Prælati posse differri baptismū; vt rectè notauit D. Thom. non quòd tunc Prælati dispenset in hac obligatione; sed quia interpretatur subesse iustam rationem differendi.

ARTICVLVS IV.

Vtrum peccatores sint baptizandi?

Respondetur, Peccatores, qui nolunt pœnitere de peccatis suis, non sunt baptizandi: nam frustra baptizarentur, & præterea nouā culpā tum baptizans, tū baptizatus cōtraheret ob sacrilegiū.

Notandum est; Hoc esse contra quosdam hereticos, qui tempore Augustini docebant omnes ad baptismum admittendos, etsi finem peccandi nolent facere: sat enim esse, si fidei doctrina præcederet; postea tamen esse instruendos quā perniciosum sit in peccatis persistere. Ratio illorum

7

E e e ij erat;